

עֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת פִּינְחָס,

י"ג תמוז תשע"ד

גְּלוֹן 103

ב"ה

פִּנְחָס

צִיּוּרִים

הַשְּׁבֻעוֹן שֶׁל חִלֵּי צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם

הַתְּמוּנָה שֶׁלֹּא צִלְמָה

מַעֲטָפָה מֵהַמְּפָקְדָה • עֲמוּד 2

שׁוֹמְחָה עַל הַגִּידֵר

הָאָח • עֲמוּד 10

הַתּוֹעֲדוֹת וּבִיבִיּוֹטֵר

עֵינֵי מִשְׁפַּחְתִּי • עֲמוּד 12

תְּשׁוּבַת הַמַּאֲסֵר וְהַגְּאֻלָּה

טְרַאקְט גּוּט • עֲמוּד 14

”לֹא אוֹתִי בְּלִבְדִּי גָּאֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בִּי” ב
תְּמוּזָה, כִּי אִם גַּם אֶת כָּל מַחְבְּבֵי תוֹרַתְנוֹ הַקְּדוֹשָׁה,
שׁוֹמְרֵי מִצְוָה, וְגַם אֶת אֲשֶׁר בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֹה”

(מִמְּקַטֵּב הַרְבֵּי הַרִּי”צ לְחַג הַגְּאֻלָּה י”ב-י”ג תְּמוּזָה)

קרבו תפלה

זמנה של המנה הראשונה תם. הבנות אספו את צלחות הדגים והניחו אותן בכיור שבמטבח. הגיע זמן דברי התורה. הסבב בבית מעשיהו אינו קבוע. לפעמים מתחילים מהצעיר שבילדים בסדר עולה, לפעמים הפוך, ולפעמים בלי סדר, בבחירה אקראית של אבא או בהחלטה משפלת של אמא. רק דבר אחד לא משתנה אף פעם: כל אחד מהילדים חוזר בשלחן השבת על משהו שלמד, בכתה או לבד, במהלך השבוע. הפעם היה זה שניאור שנבחר להיות הראשון. הוא נעמד לספר את חדושי מ'היחד'. בהרגשת חשיבות בולטת עלה שניאור על השרפרף הקטן, אותו הביא אל הסלון במיוחד כדי להגביה את עצמו בזמן שהוא עומד לדבר. בגדיו אחו שניאור את התיקיה מה'יחד' בה נמצא ה'דף-קשר'. הוא הגיש את התיקיה לאבא בחגיגות, כדי שישאל אותו שאלות על החומר שלמד במהלך השבוע, ופתאום החליק מתוכה דף צבעוני ומקושט.

שבוע אחרי שבוע - לא חשבתי שתשמחי אם תקבלי עוד אחד כזה!"

"אבא ואמא", התנדב אבא להשיב לשניאור, "תמיד שמחים מהדברים שהילדים נותנים להם. אפילו אם זו תהיה אותה המתנה כל יום ויום."

"וואתם יודעים מה? גם בפרשת השבוע אנחנו לומדים על אבא שמאוד אוהב את הילדים שלו ומצפה לקבל מהם את אותה מתנה מיחדת, כל יום ויום. למה אני מתכוון? בפרשה שלנו אנחנו לומדים על הצווי של הקדוש-ברוך-הוא להקריב את קרבן התמיד - קרבן קבוע מדי יום, פעמים ביום. יום אחרי יום, את אותו הקרבן בדיוק. הקדוש-ברוך-הוא שמח בכל יום מחדש מחדש שבני-ישראל עושים את רצונו ומקריבים לפניו את הקרבן."

"וימה היום?" ברה אסתי, "כאשר בית המקדש לא בנוי ואיננו מקריבים קרבנות?"

שמוליק הדרזו להשיב, וצטט את דברי הגמרא: "תפלות במקום תמידין תקנום."

"יפה מאוד", שבח אבא, והוסיף: "זוהי ההוראה למעשה. לפעמים יהודי עלול לחשב שאין חשיבות גדולה לתפלתו. הרי התפלה היא לא דבר נדיר במיוחד - מתפללים כל יום לפחות שלוש תפלות... התורה מלמדת אותנו ומזכירה לנו שהקדוש-ברוך-הוא ממתין לתפלתו של כל יהודי ומחשיב ואוהב אותה עד מאוד!"

(מעבד על פי לקוטי שיחות, פרד יג, שיחה ב לפרשת פינחס)

שוב שלום לאברמי מירושלים!

שלום שלום!

בשבוע שעבר שטחתי באזיני את הבעיה שאיתה נחברך נתקלתם בה: איך מיישמים את כל הרצונות הטובים, ואיזו החלטה טובה נכון וכדאי לקבל, בעקבות ג' תמוז? התעצנו עם כמה משפיעים בולטים, ערכנו סבב דומה גם בקרב אישי חנוך מנסיים, ונבסרה להציג בפניכם כעת את התשובות והעצות שלהם, בקצור ובצורה תכליתית. מוכנים לשמע?

בהחלט! לזה הכינו...

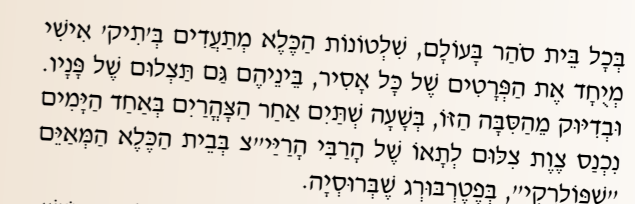
קדם כל, כל מי ששמע על כך, שבח אתכם מאוד והביע הערכה רבה כלפיכם. אנחנו רוצים לומר לכם, בשמחה וגם בשמנו, שאנחנו מתפעלים מאוד מהזיקה וההתחברות הגדולה שלכם. חשבתם שהנושא קרוב ללבכם ונוגע אליכם, ואתם לא מוותרים ומחפשים בעצמכם את הדרך הטובה לעשות את הפעולות 'בשטח' כמו שצריך. המשיכו כן!

לגופו של ענין: הדרך הנכונה ביותר להכיר בסוגיה כזו היא פשוט לעין בדברים שהרבי עצמו אמר, ואף חזר עליהם אינספור פעמים, ובמיוחד בתקופה האחרונה שבה זכינו לשמע מפיו שיחות ומאמרים. אם לומדים את הדברים בעקביות ובהתמדה, מבחינים מיד בהוראה שחזרה על עצמה שוב ושוב: הרבי עורר כל העת להוסיף בלמוד התורה ולהדר בקיים המצוות. זו הדרך היחידה, ואין בלתה, לקרב את ביאת המשיח והגאולה.

מפילא, אם אנחנו באמת רוצים לעשות סוף לגלות - אין צורך לחפש דרכים חדשות ולא לשנות באשיות. צריך, פשוט כמו שזה, ללמד תורה ולשמר מצוות. כמובן, צריך לתת דגש מסוים או כוון ספציפי להחלטה. כלומר, אנחנו לא מקבלים על עצמנו להיות "לומדים ויראי שמים", אלא מגדירים בברור את ההחלטה שאננו מקבלים על עצמנו. למשל: להוסיף חמש דקות של למוד גמרא קבוע עם חברותא; להשתדל לשלשל מטבע לפחות פעם אחת ביום; להתפלל קטע מתוך התפלה בכונה ובחיות מיחדת; וקר הלאה. אלו רק דוגמאות.

חשוב מאוד: לא כדאי לקחת החלטות בפזיזות ובקלות ראש. שנה להקדיש לענין לפחות מספר רגעים של רפוא ומחשבה, כדי לדעת ולהבין איפה עלינו להתחזק ומהו האופן הטוב ביותר לעשות זאת. אחרת, לא בטוח שנחזיק מעמד כמה שהבטחנו לעצמנו.

תודה גדולה!

בכל בית סוהר בעולם, שלטונות הכלא מתעדים ב'תיקי אישי' מיוחד את הפרטים של כל אסיר, ביניהם גם תצלום של פניו. ובדיוק מהסבה הזו, בשעה שתים אחר הצהריים באחד הימים נכנס צוות צלום לתאו של הרבי הרי"צ בבית הכלא המאים "שפולקרי", בפטרבורג שברוסיה.

אלא שאותו יום לא היה יום רגיל. זה היה יום שבת קדש. בעוד הם מתכוננים לפרש את ציוד הצלום ולגשת למלאכה, הרבי יושב שקוע בתפלה, כשטליתו מכסה את פניו, וכלל לא שם לב לאורחים הבלתי-קרואים. הם מצד, הסתובבו והלכו, בכונה לשוב מאחר יותר.

עברה שעה, וצוות הצלום נכנס שוב לתאו של הרבי - שגדון היה אחוז בדבקותו ובשרעפיו, בעצומה של תפלת השבת. הרבי הבחין בהם, והחנה גידו לאות שלא יפריעו לו מתפלתו. הם נבהלו והסתלקו מהמקום.

שעה נוספת הלכה, וצוות הצלום נכנס בשלישית לחדרו של הרבי. הרבי סים את תפלתו, ואמר להם: "שבת קדש היום. אסור לי להצטלם". בלי לומר מלה, הם שוב סבו על עקבותיהם וזיבו את התא.

חשבו על הפלא: הרי אותם אנשים הם אלו שחקרו, ענו ואסרו את הרבי - בדיוק בגלל שהוא רבי, שמתעטף בטלית ומתפלל! 'עונו' היחיד, שבגינו התנכלו לו, היה הפעילות המחתרנית הענפה שלו לשמירת גחלת היהדות ברחבי ברית המועצות. ודוקא אז, בסביבה שכלה שורצת אנשים 'שלטים', הם התרשמו ממראתו של הרבי, שיושב מכסה בטלית ומתפלל; ובמקום להפריע, פנו אחרו וברחו!

הכוח הזה נתן גם לנו, לכל אחד מאתנו, האוחזים ב'ידית' חדרו של הרבי. לנו יש שליחות קדושה, להפיץ תורה וחסידות בכל פנה. אין לנו מה להתפעל ולהתרשם מהנסיונות וההפרעות השונים, חד וחלק. אם הגישה שלנו תהיה תקיפה ואמתית, אפלו לא נשים לב לבלבולים שמנסים להערים בדרךנו, ורק ננפנף אותם מעלינו - הם יתבטלו וינסו מפנינו!

גוט יום טוב!

פנסאים
מאירים את העולם
על-ידי לימוד התורה

יוצא לאור על ידי הפנסאים

פקס המערכת: 077-470-2736
כתובת למשלוח דואר: כפר חב"ד ת.ד. 747 מיקוד 60840
דואר אלקטרוני: panasaim@gmail.com
עורך: שלום בלוי
ניקוד: אבי"י פרלשטיין, מנדי פרומר
גרפיקה: y.w. designgraphic • www.panaim.com
ציורים ואיורים: מ. בויס, ר. דוד, י. קוטאי, ש. פייגין, נ. נוסבאום

נא לשמר על קדשת הגליון

להצטרפות למשפחת הפנסאים
חיגו עוד היום 0587708247

האהל הקדוש

כא השבועון חביביו

מסע מרתק אל ארועים ורגעים מכוננים ב"דור השביעי"

האהל הקדוש

תעודת זהות:

פעמים אינספור הסביר הרבי כי נשיא הדור נשאר יחד עם חסידיו וצאן מרעייתו, גם לאחר הסתלקותו, ומעניק להם סיוע וכוון להתגבר על חשכת הגלות ולמלא את השליחות להביא את משיח צדקנו.

האהל הקדוש, ה"ציון" של הרבי, נמצא ברבע קווינס בניו יורק. לשם נהגים חסידים ומהמוני אנשים, להתפלל, לבקש ולהתברך - בידיעה ברורה כי הרבי שם, מאזין ומקשיב, מעודד ומברך.

"הרבי ימצא דרך לענות"

היה זה זמן קצר לאחר הסתלקות הרבי הרני"צ. החסידים, שהיו רגילים עד עתה לקדש הרבי עונה על שאלותיהם ומתיר את ספקותיהם, היו שבורים ורצוצים. "מי ידריך אותנו עתה?", הרהרו בעצב.

קולו של הרבי נשיא דורנו נשמע אז, צלול ובוטח. הרבי אמר: "צריכים לשלח את כל השאלות לאהל, שם הרבי נמצא בעת. בדיוק כמו לפני ההסתלקות. שום דבר לא השתנה".

"ויאמר נקבל את התשובות!", הקשו החסידים, והרבי השיב: "הרבי כבר ימצא את הדרך לענות..."

הרבי נמצא כאן!

"עלינו לדעת", התבטא הרבי ביחס לרבי הקודם, "שהרבי בסך הכל יעבר דירה מספר רחובות מכאן (האהל שוכן במרחק לא רב מבנין 770 שבברוקלין)..."

זאת אומרת: ההסתלקות איננה מפרידה, חלילה, בין הרבי לחסידים. בדיוק כשם שלפני ההסתלקות היו נכנסים אל הרבי ליחידות, לחדרו הקדוש - בדיוק כך עלינו להכנס אל האהל.

האהל הוא המקום שבו הרבי נמצא. כשאנו רוצים להיות קרובים לרבי, להכנס ליחידות, "להיות אצל הרבי" - נכנס לאהל הקדוש, ונהנה במחיצתו של הרבי. כשאנחנו נכנסים את האהל, אנחנו יודעים וחשים ברור שהרבי נמצא כאן ממש, שומע את תפלותינו ובקשותינו, והוא כבר ימצא את הדרך לענות לנו, "לחדריך ולברך אותנו".

בדיוק כמו בכניסה ליחידות, חסידים רבים נוהגים להכנס לאהל

בבגדי שבת ובכיסים ריקים, לאחר הכנה נפשית רצינית. לפני הכניסה לאהל לא אוכלים, וגם את נעלי העור מחליפים לנעלי בד או גומי. הכל בגלל גדל המעמד וקדשות המקום.

"אזכיר על הציון"

בכלל, אנו לומדים המון על היחס הנכון לאהל ולהתקשרות עם הרבי לאחר ההסתלקות - מהנהגותו של הרבי עצמו, לאחר הסתלקות הרבי הקודם.

אלפי מכתבים שנשלחו לרבי במשך השנים, וכוונת השוכן המפרסמת, בת שלוש המלים: "אזכיר על הציון". כלומר, הרבי עונה למבקש או לשואל שהוא יזכיר את שמו וענינו ב"ציון" הרבי הקודם, באהל הקדוש.

בתחלה, הרבי היה נוסע לאהל פעמים בחודש. עם השנים, בקורי הרבי באהל נעשו יותר ויותר תכופים. הרבי היה מבקר באהל מדי שבוע, ולעיתים אפילו מספר פעמים בשבוע. לא אחת ארע שהרבי נסע לאהל יום אחר יום ברציפות, במשך תקופה ארוכה.

הרבי לא ותר בשום אופן על הבקורים הקבועים באהל, בכל מזג אוויר ובכל תנאי - בימי קיץ ובשרב כבד, כמו בימי חרף קשים ובכפור קיצוני.

בימים בהם נסע הרבי לאהל, נתן היה להבחין בארשת הפנים הרצינית של הרבי. הרבי לא אכל באותו יום, עד שחזר מהאהל הקדוש, בשעה מאחרת בלילה. הרבי היה נוסע למקומו, ואחר כך יוצא לאהל, לרגלו נעלי בד, ובגדיו שקי מכתבים שנשלחו אליו מכל העולם.

לפני הכניסה לאהל, הרבי היה נוקש קלות על דלת הכניסה, כמבקש אשור להכנס. בדרך כלל, שעה הרבי באהל בין ארבע לשש שעות בעמידה רצופה, בתפלה ובקריאת פ"נים ובקשות.

פעם בקשו זקני החסידים מהרבי שישמר על בריאותו ויפחית מעט מתדירות הבקורים באהל. "אנו צריכים רבי בריא", הם אמרו. הרבי השיב להם: "אינני יכול בלי ללכת לאהל. אתם בעצמכם אומרים שצריך רבי בריא. הרבי שלי נמצא באהל..."

באהל - אף פעם לא כבים האורות. בכל שעות היום והלילה, מגיעים אנשים - חסידים ולא-חסידים, יהודים ולא-יהודים - לשפוף את לבם בתפלה אצל הרבי.

גם מכשיר הפקס במשך שנה לא נח לרגע. ללא הרף משגרים אליו מכתבים, מכל רחבי העולם. אנשים מכל כנפות תבל שולחים לרבי בקשות ברכה - נשים וגברים, צעירים ומבוגרים, ואפילו ילדים, כמוכם.

השתדלו גם אתם לכתוב לרבי. ספרו על הנעשה אתכם, בקשו על מה שחשוב לכם - ושגרו את המכתב לאהל (מספר הפקס, לשרותכם: 718-723-4444). אל דאגה, אף אחד לא יצוי במכתב שלכם. הוא אישי לגמרי, ישירות מכם אל הרבי...

כִּכָּא אֶלְעָא

נעשה ונשמע
חדשות
הפנסאים

הניידת בדרך...

כפי שהבטח, ניידת הפנסאים ערכה השבוע מספר בקורי פתע משמחים במיוחד במספר תלמודי-תורה ברחבי הארץ. אליכם הניידת עדין לא הגיעה! סבלנות, היא לא תפסח על אף נקדה. כל הפנסאים שהשתתפו במבצע הקיץ יוכלו לממש את הנקדות שצברו בחשבונם האישי, ולרכוש בהן פרסים ומתנות. להזכירכם, למצטיינים שביניכם מחכה בניידת בונוס מעניין: משחק בגלגל ההפתעות... היו דרוכים ומוכנים, הנה הנה הניידת באה!...

פנס השלוחים

ביום שני הקרוב יערך, אם ירצה השם, פנס מיוחד לסכום שנת הפעילות של ארגון הפנסאים בקרב ילדי השלוחים בעולם. בפנס הוירטואלי, המתקיים בשיתוף "משך השלוחים", ישתתפו כל הפנסאים השלוחים מכל רחבי העולם, עם הוריהם ובני משפחותיהם, ויהנו מתכנית עשירה ומגוננת.

בפנס ינאמו ראשי ה"מרכז לענייני חנוך" ונציגי השלוחים, ויענקו תעודות הצטיינות וחוודיות לפנסאים שהובילו והצטיינו במהלך שנת הפעילות הנוכחית.

כינוס השלוחים העולמי

כולנו נהיה שם!

יום שני, ט"ז תמוז, 17:00 אחה"צ (שעון ישראל)
באתר הפנסאים לבני השלוחים

הכינוס השנתי של ילדי השלוחים
בשידור חי מכל קצוות תבל

- תכנית אומנותית מרובת ומרתקת
- השקת אתר הפנסאים החדש
- מקהלת הפנסאים במגוון שירים חדשים
- סיום וחלוקת תעודות

בהשתתפות

הרב שמואל קופרסטיין
סניף הירושלמי לניו יורק

הרב בעזר לאנדאר
שליח בנין אדוור ודריס

הרב יחזקאל בנימין קנמר
שליח בנין אדוור לטאלינד

הרב יחזקאל בנימין קנמר
שליח בנין אדוור לטאלינד

ד. מ. מ.

אולי זה קצת מוזר, אבל אחד הדברים שהכי פחות אהובים על שמשון הוא טיול קניקים. לדעתו, זה יותר סיוט מטיול. גם הפעם, לאחר שחלק המורה לורנץ את הדפים המבשרים על הטיול השנתי, משהבחין שמשון כי הטיול כולל גם שיט קניקים, נפלו פניו. רק לאחר מאמצי שכנוע אדירים של יודה, שהפציר בו שוב ושוב לא להרפת - נאות שמשון לנסות את החויה.

משום מה, מימיו הקרירים והמלכלכים מעט של נהר הירדן, שבטיולים הקודמים הפריעו כל כך לשמשון, היו כעת מרעננים וכיפיים במיוחד. ובעוד החבורה מנוטת את הקנק במשוחיה, הציע שרמן: "בואו נטביע את המשוט לעמק הנהר, וכך נדע כמה גבוה מפלס המים", אמר, תוך כדי החזרת משוט לתוך המים העכורים.

"זה ממש נמוך", קרא יודה כשקול נקישת המשוט בקרקעית נשמע, ופני המים לא הגיעו אפילו למחצית מגובה המשוט. "ננסה במקום אחר", הציע שמשון, והילדים המשיכו להשיט את קנקם.

לאחר כבדת דרך, הטביע יודה את המשוט במים, והפעם - זרם המים הגואים פשוט סחף את המשוט, שהחליק מידו של יודה... רק מרדף מאמץ החזיר את המשוט האבוד לבעליו.

"זה ממש מבלבל", אמר שמשון לאחר מנוחת-נשימות-והתאוששות קצרה. "פני המים נראים זהים בכל מקום, ואי אפשר לזהות היכן המים עמקים".

שרמן, שהיה עסוק עד עכשו בנסיונות לשלות מהמים חפצים שונים ומשנים, סובב את ראשו ואמר במבט משעשע: "זה ממש מזכיר לי את הגאלה".

שמשון חיד, ושרמן המשיך: "כתוב שלעתיד לבוא וימלאה הארץ דעה את השם, כמים לים מכסים". כשם שביום יושב עמקים שונים, על אף שפני המים שונים, כך גם בגאלה - אף שהעולם כולו יהיה 'מכסה' בדיעת השם, יהיו מי שיצליחו להעמיק יותר מכלם".

"נוכל לצלל לעמק, אם נתחיל להתכוון כבר בגלות", העיר יודה, והילדים המשיכו בהתיירה נמרצת אל סוף המסלול.

ספור למזכות?

סבא, נעלים נשחרות או צהבות?

בשם ה"סבא" חוזרת לברית המועצות דרך ארץ ישראל.

תשובתו של ה"סבא", הרבי, לצעירים, הייתה מעודדת במיוחד: "עליכם לזכר תמיד, שטבע הטוב להיטיב; אם חושבים טוב נעשה טוב יותר, וכאשר האדם בשמחה תמיד, דאגותיו עוזבות אותו. כאשר זוכים לעשות טובה ליהודי בגשמיות, לא כל שכן ברוחניות, אין זכות נפלאה מזו. כל דבר מסתים, ואז תוכלו לראות שלא הייתה שום סבה לדאגה".

שנת תשכ"ט. עברו שנים מאז הוקמה הישיבה והיא זוכה להצלחה, למרות כל הקשיים. אך צעירי "חמ"ה" לא הסתפקו בהצלחה, ושאפו להרחיב את הפעילות. הישיבה פתחה את שעריה לאכלוסיה שעד כה לא זכתה לחינוך יהודי כפואות: היהודים המקומיים, ובפרט בני קהלת יהודי בוכרה (בוכרה היא עיר מחוז גדולה ומרכזית מאוד באוזבקיסטן).

לא כל החסידים שהגרו לסמרקנד מרחבי ברית המועצות אהבו את הרעיון החדש של צעירי "חמ"ה". היו כאלו שטענו שמדבר בסכנון גדול מדי, שעלול לחשוף את הרשת המחתרנית. הם הוסיפו וטענו שמעולם לא נהגו כך בחב"ד: "אם יהודי מגיע אלינו ומבקש ללמד תורה, חובה ללמד אותו; אך לפנות מוזמתנו לקהל הרחב:!"

פעילי "חמ"ה" הפנו את השאלה אל הרבי, באמצעות החסיד אליהו מישולובין, שהצליח לצאת מגבולות ברית המועצות. הם סכמו אתו שבמכתב שישגר אליהם חזרה, עם תשובתו של הרבי, הוא ישתמש במלות הקוד "נעלים": בני משפחות אנ"ש יכנו "נעלים צהבות", ואלו הנער היהודי המקומי ירמו ב"נעלים שחרות"...

שבועים חלפו, ומכתב התשובה הגיע: "ה"סבא" לא מבין את ההבדל בין הנעלים הצהבות והנעלים השחרות. הוא אוהב את כלם אותו דבר..."

הרמז הובן היטב. בשלוש השנים הבאות, כאלף וחמש מאות נערים מבני הקהלה הבוכרית והסביבה זכו לחינוך יהודי אמיתי!

הסכנה הייתה רבה. התארגנות יהודית מחתרנית הייתה דבר שעלול להכעיס את השלטונות, הקמת מסגרת לחינוך יהודי הייתה עברה ישירה על החק, שעלולה לגרר ענשים חמורים. אך הצעירים החב"דיים התגברו על הפחד, והקימו ישיבה לנערים. בראש הישיבה עמד הרב מיכאל מישולובין, שנשא גם בכל שאר התפקידים: הוא היה המשגיח, המשפיע ומגיד השעור...

השמועה על הישיבה שנפתחה בעיר סמרקנד עברה מפה לאוזן ומשכה אליה עוד ועוד תלמידים. בכל יום הקדשו ארבע שעות ללמוד חסידות ושעות נוספות ללמוד גמרא, מתחת לאפה של המשטרה החשאית.

מפאת הסכנה וכדי לשמר על חשאיות, הלמודים לא התקיימו במקום אחד. כל קבוצה של שלושה-ארבעה תלמידים התקבצה ללמוד משתף בבית פרטי, וכשעלה חשש שמקום הלמוד נחשף, עברו התלמידים לבית אחר.

הדרך להתמודד עם החששות הייתה ברורה לחסידים הצעירים. הם שגרו מכתב לרבי ובו שטחו את תחושות לבם והפחדים שמקננים בהם.

ברורה הייתה הדרך, אך לא פשוטה. באותן שנים אימות, חל אסור חמור על תושבי ברית המועצות ליצור קשר עם אי-מי מארצות הברית, בשל היריבות העזה ששררה בין המעצמות. שליחת מכתב אל הרבי, לניו יורק, הייתה אפוא עברה חמורה על החק.

החסידים התמודדו עם הקשיים בדרך עקיפה. את המכתבים לרבי היו שולחים לקרובי משפחה בארץ ישראל, כשכנויו של הרבי במכתבים היה "סבא". מארץ ישראל היו מפנים את השאלות לרבי בניו יורק, ואחר כך הייתה התשובה המסורה על החק.

בשנים הראשונות לעליית השלטון הקומוניסטי בברית המועצות, עברו רבים מחסידי חב"ד להתגורר באוזבקיסטן, שהשתיכה לגוש הסובייטי.

לקראת שנת תש"כ החליטה קבוצה של חסידים צעירים מאוזבקיסטן להקים את ארגון "חמ"ה" (חבורת מזכי הרבים), שמתרתו לסיע ליהודים ברוסיה. בראש הקבוצה עמד בחור צעיר בשנות העשרים בשם משה ניסילביץ, שעסק בפעילות במסירות.

המפגש שבו נוסד הארגון התקיים במסעדה מקומית. השתתפו בה: האחים בריקה וליבקה שייף, והאחים ברל והלל זלצמן (שמכהן עד היום כנשיא הארגון).

זר לו נכנס למסעדה בעת פגישתם של הצעירים, לא היה מבחין בדבר יוצא דופן. על השלחן היו פרושים גליונות של "פרבדה" - הבטאון הרשמי של הממשל והמפלגה הקומוניסטית, שהיה שופר להפצת תעמולה גסה בשורות המפלגה.

אבל מתחת לגליונות ה"פרבדה" הסתתר ספר "תניא" שהונח על השלחן. הצעירים לא רצו שהספר יתגלה ויעורר חשד, רק המחשבה על האפשרות שסוכני המשטרה החשאית יגלו את ההתארגנות הזו לטובת יהודים ויהדות עוררה בהם צמרמורת. הם התרכזו במטרת פגישתם, ונשבעו אחד לשני להשאר נאמנים ומסורים לפעילות להפצת היהדות.

כך, אט אט, החלה הפעילות של ארגון "חמ"ה" להתבסס ולהתרחב. הצעירים ספקו ליהודים עניים בסביבתם מזון ועצים להסקה, וסיעו להם בכל דרך אפשרית.

בי"ט כסלו של שנת תש"כ, נפל דבר. בני החבורה החליטו להרחיב את פעולת "חמ"ה" לאפיק חדש וחשוב מאין כמוהו: ללמוד יהדות ותורה לבני הנער.

במהסתרי יום המלכה

פ"ך 367

הרעייה הגדולה

הסלולרי רטט בידו של יוני. הוא מהר להצמיד את המכשיר לאזנו. "ברגע זה הוא נצא מהדר האכל לכוון החדרים", דווח המודיע בקול חרישי, "שתי דקות עד שהוא יעלה במדרגות, ואז, ברגע שאתם שומעים את טריקת הדלת שלו, אתם מתחילים. בהצלחה".

"יהודה, שומע? עוד דקה. מוכן?", התקשר מיד יוני ליהודה. "מוכן ומזמן", עלץ יהודה. "ואני המתחיל!", הוסיף, והדק את אחיזתו במגנט המתכת שבידו.

טריקת הדלת המיחלת נשמעה סוף סוף, ויהודה, ברכוז מלא, הושיט את ידו האוחזת במגנט קדימה, לעבר הקיר שבינו לבין חדר הדוקטור.

"תורד!", לחש ליוני, ומהר למשך את מגנטו בחזרה, בעוד יוני מושיט את שלו קדימה... וכך שוב. ושוב. בקצב הולך וסוער.

היה משהו מוזר בפעולה זו, כשאין יודע האם היא משפיעה בכלל. כלומר, מי אמר שגם הפעם טרח הדוקטור להעניף מבט קלפי הסיסמוגרף שלו? אולי בכלל העדיף להשתרע הישר על המטה למנוחת צהריים?

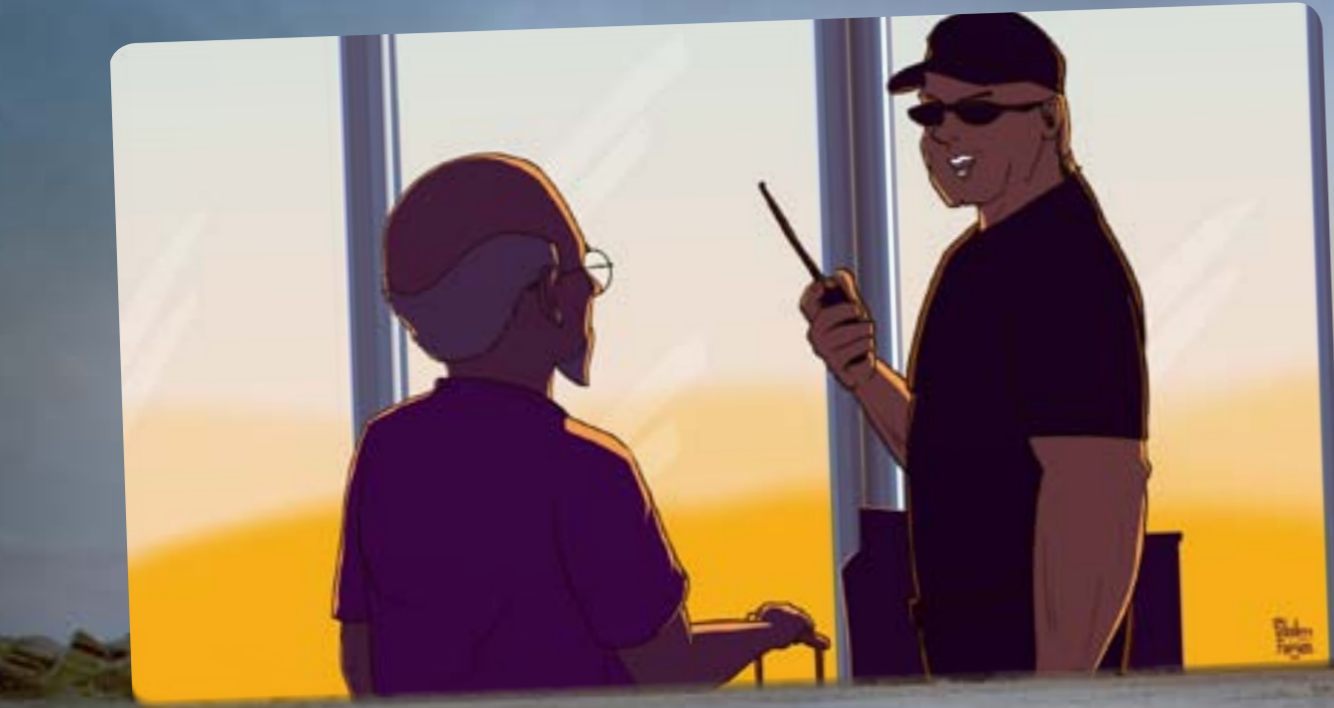
אבל יוני ויהודה דבקו במשימתם. אפילו ספק פקוח נפש הוא מצוה גדולה. הם החלו, למען שמירת הקצב הטוב, לפזם חרישית אל תוך הפומית במנגינה המכרת: "נד-נד, נד-נד, רד עלה, עלה ורד" - כששני המגנטים מתנועעים קדימה ואחורה במרץ, לקצב המנגינה...

ומה באמת קרה שם, מאחורי הקיר?

הדוקטור צעד לחדרו כשהוא טופח קלות על כרסו המלאה. ארוחת הצהריים היתה מצוינת. הוא חשב שביום בו תתגשם משאלתו הגדולה ותתרחש סוף סוף רעיית האדמה, יתרב גם בית המלון הזה. לא שהוא יצטרע במיחד, אלא שלא בטוח שגם באירופה ימצא ארוחות צהריים מצוינות כאלה.

הוא נכנס לחדרו, טרק את הדלת, וכמנהגו הקבוע העניף מבט בוחר

תקציר:
יהודה ויוני מתכוננים לתקוף את הסיסמוגרף מן האגף. הם ממתינים עכשו, איש איש בחדרו, לאות

הדוקטור זנק בחמה אל השעון המתעתע, ואז הבחין לראשונה כי המחוגים 'מטילים' מאליהם קדימה ואחורה... פעם ככה ופעם ככה. הוא הבין מיד: זו השפעתה של הרעייה הפנימית, אין ספק! המחוגים העדינים חשים ראשונים בסערה המתקרבת.

רוחו נחה מעט, אך עדין לא נרגע: מה באמת השעה?

הוא פרח מחדרו כטיל משתלח, ונעצר מול פרוצופו של מנקה המסדרון המבגר. "מה השעה?", שאג עליו, והלה, ותיק ומנסה בשגיונותיהם של אורחים מוזרים, השיב בנחת: "שתיקה בנאדם, חביבי. בבית המלון שלנו לא צועקים בין שתיים לארבע".

אהה! מוחו החריף של הגרמני קלט מיד את התשובה החלקית. הוא התאמץ מאוד ועטה על פרוצופו חיוך מאלץ. "סליחה, מהי השעה המדויקת, בבקשה?".

"השעה שתים ועשר דקות", נאות עתה המנקה לענות, ולא הבין מדוע זה הפנה אליו האורח ערץ במהירות, וזנק חזרה לחדרו מבלי לומר תודה!

"הלו, זה דוקטור פינצטר. אני עולה היום לטיסה בשש. ברור?", צרח הדוקטור על פקידת חברת התעופה 'אסתאי', דרך האפרכסת. "אני כבר מגיע", הוסיף.

"אוי, אני כל כך מתנצלת", הממה אותו תשובתה של הפקידה. "מכיון שלא התקשרת עד עכשו, בטלתי את כרטיסי הטיסה שלך, כרגיל. אני ממש מצטערת. חבל שלא הודעת לי לפני השעה שתים עשרה".

"תקשיבי טוב", סנן הדוקטור בקול מאים, "אני יוצא עכשו ומגיע לשדה התעופה ועולה על המטוס. אני רוצה לראות מי יעז לעצור אותי!".

הדוקטור טרק בחרונו את הטלפון, אחז במזודתו, בדק שהדרכון בפנים ויצא מן החדר על מנת שלא לשוב אליו לעולם. הוא דהר כאיל במורד המדרגות, ונבלם בפתח המלון על ידי השומר.

"סליחה, אדוני", השומר היה מנמס אך תקיף. "פקידת הקבלה מסמנת לי שכמדתה ששכחת לעבר אצלה בטרם עזיבתך... עדין לא שלמת את חשבון השבוע האחרון!".

זכרונות

פרקים וזכרונות מרמק"מ
מספרים מאת יומנה האישי
של הרבנית חנה אליה השלמה
אמא של הרבי

שול גבורה

לוי שייקביץ

קראת את תכנה. אכן, השולח הוא רבי לוי יצחק, והוא חי, תודה לא-ל, ונמצא בדרכו לגלות...

רגע, מנין המברק? מתי נשלח! הרבנית הפכה את הגלויה שוב ושוב, ולא מצאה שום רמז שיכול לגלות פרטים נוספים. אפלו בול וחוטמת לא היו על הגלויה.

יברוך השם שהוא חי, שמחה בלבנה.

...

שבועים נוספים חלפו.

לילה אחד, בשעה אחת אחר חצות, נשמעו נקישות על אחד החלונות בבית משפחת שניאורסון.

"יש לי מברק!", קרא הקול.

הרבנית מהרה לפתח את הדלת, ומצאה שם נערה, שנופפה בידיה במברק.

"עכשו! בשעת לילה כה מאחרת מחלקים מברקים!", תממה הרבנית.

הנערה היהודייה הסבירה שאמנם בשעה כזו לא מחלקים מברקים, אולם עובדי שרות הדאר הבינו שהשולח הוא רבי לוי יצחק, אותו הכירו כל תושבי העיר, והכירו מיד בחשיבותו של המברק, והיא, הנערה, התנדבה לצעד לבית הרבנית בשעה כה מאחרת, כדי להביא לה את המברק החשוב עוד באותו לילה.

הרבנית והנערה החלו לנסות ולחקר מנין נשלח המכתב, ובאיוה כפר בדיוק נמצא רבי לוי יצחק.

...

ובינתיים, באותו זמן, הרחק-הרחק משם, מתחיל רבי לוי יצחק את תקופת גלותו הקשה והאימה. במבט ראשון נדמה שיגלותו איננה ענש נורא כל כך. הרי הוא אינו אסור בבית הכלא או נאלץ לעבד עבודות פרך במחנה כפייה בסיביר. אבל השלטון הקומוניסטי המרשע לא גזר סתם כך ענש שכזה על רבי לוי יצחק. שונאי ישראל ידעו היטב כיצד לשבר את גופו ורוחו של האדם הגולה. ענש הגלות היה קשה ואכזר.

המשך יבוא <<

הבאים. לאן מועדות פניו? מה יהיה עליו? כיצד יחזיק מעמד בנסיעה הקשה?

אך הרבנית נאלצה לכבש את רצונה, שכן המצאותה בעיר היתה מסכנת עבורה ועבור מארחיה. היא חיבת לעזב את המקום לאלתר - כמה שיותר מהר. אם תשאר עוד יום, ותתגלה, והמשטרה החשאית תתנכל לה ולמשפחת מארחיה.

וכך, מבית הכלא בחרקוב פנתה הרבנית חנה אל תחנת הרכבת, כשהיא מלווה במארת, מר רבינוביץ.

הלילה הלך והעמיק, ונעשה קר וקפוא. בשעה עשר אמונה היתה הרבנית לצאת בחזרה, אך השלגים הרבים שנערמו עכבו את מועד הנסיעה. וכך נאלצה הרבנית חנה להמתין שעות בכפור, באולם ההמתנה שלא היה מחמם ואף ספסל לשבת לא היה בו. בלית ברירה, נגשה הרבנית לפנה צדדית, הניחה על הרצפה פריט קטנה, וישבה עליה.

הרבנית חשה הכרת תודה רבה למר רבינוביץ, שלא נפרד ממנה עד שעלתה לרכבת, סוף-סוף, בשעה ארבע לפנות בקר. וגם זה לא היה דבר של מה בכך. הרבנית היתה כה עמוסה בנוסעים, עד שהעולים נזקקו להדחף בכוח לתוך הקרונות הגדושים, ורק בסיועו של מר רבינוביץ לא נותרה הרבנית מחוץ לדלתות הקרון...

שעות ארוכות של נסיעה קשה עברו על הרבנית. שוב הקר שמקפאי את העצמות והשעות הארוכות כל כך, והפעם - בדרך חזרה לדניפרופטרובסק.

ולמרות הכל, הרבנית חנה היתה שבעת רצון. 'עשיתי כל שביכולתי, חשבה לעצמה, מעדיפה להביט על חצי הכוס המלא. 'קעת עלי להמתין עד שאקבל ידיעות מבעלי.

...

שבועות מספר עברו בידממת אלחוט מותחת. שום דרישת שלום לא הגיעה מרבי לוי יצחק, שנמצא אי שם ברחבי המדינה הענקית. העכוב הממשך לא גרם לדאגה מיוחדת, שכן באותה עת הטלפונים היו מכשירים נדירים מאוד, ואנשים התקשרו זה עם זה באמצעות הדאר.

ולפתע, באחד הימים, הגיעה הבשורה לתבת הדאר. ביד רועדת שלפה הרבנית את גלוית הדאר שהגיעה ממרחקים. בנשימה עצורה

פרק 37

מברקים מאי-שם

תקציר: הרבנית חנה פוגשת את רבי לוי יצחק בבית הכלא בחרקוב. ביום שבו נשלח לגלות הארכה. למרות מאמציה, היא לא מגלה באיזו רכבת ומאיזו מחנה תצא הנסיעה לדרך, והיא שבה אל בית מארחיה בחשש

לילה נרד על העיר חרקוב. הרבנית חנה בודדה ודאגה. בזכרונה ראתה שוב ושוב את המשאית, עליה ישבו האסירים, שצאה משערי בית הכלא. לשוא נסתה להתאמץ ולהזכר בתני הפנים של היושבים. האם גם רבי לוי יצחק היה ביניהם? - לא, היא לא ראתה אותו. אך יתכן והיה שם, ופניו הסתרו על ידי האסירים האחרים.

היא נזכרה שוב בפגישתם. אח... כמה נורא היה לראות את פניו הכחוש והמעוות, שהסבל נבט מהן היטב.

הדרך לבית מארחיה עברה על הרבנית חנה בכאב. עז היה רצונה להשאיר בעיר ולו יום אחד נוסף, כדי לנסות ולחקר מה צפוי לעבר רבי לוי יצחק בימים

האח

רשמים והרהורים.
תמים כותב לאחיו, הפנסאי הצעיר

חג הגאלה

י"ב תמוז, חג הגאלה של הרבי הר"י צ.

אני עוצם עיניים, ומנסה לדמין איך הרגיש חסיד של הרבי הר"י צ' כשנודע לו שהרבי שחרר ממאסר והוא חפשי. לגמרי.

נו, מה השאלה. ברור שהחסיד הזה שמח. לא, בעצם הוא לא שמח. הוא הרבה הרבה יותר מ'שמח'! שמח הוא מי שזכה בהגרלה, או שהצליח ללמד 'מאמרי קשה', וכאן מדבר על חסיד ששמע בשורה שלא תאמן, שממלאת את הלב באשרי! הרבי, שכל כך הרבה תפלות ודמעות נשפכו כדי ש... חס וחלילה - יצא לחפשי!

אז אולי 'אשרי' או 'אשר עלאיי' נראה לי שיש רגשות שאי אפשר לבטא אותם במלים רגילות.

כך ספר הרבי בהתעודות של חג הגאלה י"ב תמוז בשנת תשכ"ה:

בבית שבו שהה הרבי הר"י צ' בעיר קוסטרמה, היה ליד קטן, בו שמונה או תשע, שלא ממש הבין והכיר את כל פרשת המאסר והגאלה. כשהגיעה הבשורה, פרצה שמחה גדולה מהחסידיים ששהו שם, והילד הקטן 'נדבק' גם הוא בשמחה. הוא לא ידע איך לבטא את השמחה העצומה שחש, וממש, איך אומרים, 'יצא מהכלים'! הוא זנק ועלה על הגדר והחל לקפץ אנה ואנה במהפך, על הידים, כשראשו למטה ורגליו למעלה...

במשקלים של סבא

מבט שבועי חזונית...
קצת שונה

האמת? עדין לא התאוששתי לחלוטין מההתרחשות המשנה שבה חזיתי במו עיני. ובכלל, איך הם הצליחו ככה, תוך יום אחד, להקים את החומה הסינית הזו? אני לא מאמין... אולי זה בכלל לא אמתי, אלא רק חלום שחלמתי?

כן, אני יודע. אני רץ מהר מדי (ממש... כמה מהר אפשר לרוץ עם הליכון-בלי-גלגלי-עזר?), אני מדבר מבלבל כמו תפוזת ולא מסביר לכם כלום. צודקים. מאה אחוז קטשופ. אני פשוט עדין נרגש ונסער מהשכנים האלו, שבין לילה בנו להם חומה ומגדל...

אויש, מה יהיה אתי, מה? עוד פעם נסחפתי עמק מדי. ובכן, ממש על ידנו, מעבר למעבר החציה, שוכן ארמון יפהפה, טובל בפאר והדר. אי אפשר לפספס אותו, מקילומטרים. כזו השקעה, כזו טפוח. וילה ענקית ופחה, וסביבה גנה מלבבת.

הם, השכנים מהוילה, די חדשים פה באזור. רק לא מזמן הגיעו הנה מארצות-הברית-המועצות, והשתקעו בדיוק בשכונתנו. הם מאוד אדיבים ומנמסים, שופעים חיוכים ומחוות לכל עבר. אני, כמו כל יתר תושבי השכונה, מחבב אותם מאוד. אפלו התארחתי אצלם כמה וכמה פעמים לכוס-סודה-עם-לימון-בלי-קרח, ופעם בחדש בערך גם נערך שם שעור בהלכה, שגם אנכי הקטן בין משתתפיו הקבועים.

קצור המעשה, בערב שבין הערבים של יום ראשון ליום שני, סבתא הלכה להיות ביביסיטר אצל הנכדים המתוקים שלנו. אני נשארתי בבית. אחרי מנחה-מעריב בבית הכנסת, ישבתי ללמוד בישיבת-תהלים, סליחה... חברת-ערב. שקעתי בלמוד מענג, מפנים לעצמי מנגינה עתיקה ושקטה, ואחר שבת הביתה.

אני בניגמה באמצע הלילה, יושב על המרפסת ומביט אל הרקיע הזרוע בכוכבים מנצנצים, ופתאום מגיעים לאזני הבלות רעשים חשודים. זה נשמע כמו טררר--- וטקטקטק--- עקבתי אחרי הקולות, וגליתי שהם באים מאזור הוילה. בקשי הצלחתי לראות משהו בחשך הסמיך. לאחר זאוש, אטמתי את האזניים באטמים ואטבים, ופרשתי לישון.

ויהי בבקר, והנה חומה! כל הלילה היו פה קדוחים ונתוחים, ועכשו, מסביב לגנה הפורחת קמה וצמחה לה גדר בטון גבוהה ועבה.

לכאורה, הכל טוב ויפה. אבל רק לכאורה. כי כשיצא השכן את ביתו ונסה להתניע את מכוניתו, כרגיל, הוא גלה שהמפתח אמנם נמצא, אבל האוטו - ממש לא! איננו... חפש חפש ולא מצא. נו, וכי איך ימצא? המכונית השחורה, שחנתה בצל אחד העצים בפנה רחוקה של החצר, נשאר בצד הלא נכון של החומה...

השכן הטוב הזעיק לעזרה את כל מי שהיה בסביבה. פלנו לקחנו פטישים לידים, והתחלנו לחבט בחומת האבן במרץ. נסינו לפרץ פתח בגדר, דרכו תחלץ המכונית בשלום. מהלמת הפטיש הראשונה הכניסה לי למוח את ההבנה שפכה זה בחיים של כל אחד מאתנו - גם חומה צריך לדעת לבנות...

ענין משפחתי

מספרת: ציפי קולטניוק

שיארות מההתועדות

אחר צהרים של החפש הגדול בביתנו. אמא משוחחת בטלפון בסלון, דבורי ומושקי מכינות יצירה מחמרים שאמא קנתה במיוחד לחפש, שניאור ומנדי עוד לא שבו מה'חדרי יוסי משחק בלגו הגדול.

לפתע מושקי שומעת שאמא מחפשת ביביסיטר פנויה לערב, ובסוף מסכמת עם מישהי בשם חני שתבוא אלינו בשעה שמונה. ומושקי מאוד לא אוהבת להשאיר עם ביביסיטר. היא מספרת לדבורי, שהיתה עסוקה במלאכה ולא שמעה את השיחה של אמא, שאמא מזמינה ביביסיטר שתשאיר אתנו הערב.

פתאום יוסי התקרב ונסה לקחת לדבורי את הדבק ולקמט לה את הדף. דבורי בכתה ובקשה מאמא לבוא. אמא נכנסה לחדר, הרימה את יוסי על הידים והתכוננה לצאת.

"אמא", אמרה מושקי, "שמעתי שהזמנת ביביסיטר. אוף, אני לא אוהבת שמישהי באה לשמר עלינו..." וגם דבורי הסכימה, ואמרה: "אני מתבלשת להגיד לביביסיטר שאני רוצה לשתות ואני נבוכה לדבר אתה".

"אין לכן מה לדאג", הרגיעה אמא את הבנות. "הזמנתי את חני מהבנין ממול. אתן מכירות אותה, היא אחות של רחלי, חברה שלכן".

דבורי שאלה את אמא לאן היא הולכת בערב, ואמא אמרה: "אני הולכת לשעור לנשים. גם לאבא יש התועדות הערב. אז נאלצנו להזמין ביביסיטר שתהיה אתכן".

אמא יצאה מהחדר עם יוסי, ומושקי ודבורי המשיכו במלאכה בלי הרבה מצב רוח.

שניאור ומנדי נכנסו הביתה כרוח קרב, נושמים בכבדות. הם עשו תחרות ריצה כל הדרך הביתה, ותוך כדי התוכחו מי הגיע ראשון. שניאור הציץ לחדר של הבנות ומושקי ספרה לו מיד על החדשות המרגיזות: "שניאור, היום אבא הולך להתועדות ואמא לשעור, ואנחנו נשארים עם ביביסיטר".

"כבר אמרתי לאמא שאני מספיק גדול ולא צריך

שמישהי תשמר עלינו", אמר מנדי, שהצטרף גם הוא לשיחה. שניהם הביעו מורת רוח מזה שהם נאלצו להשאיר לבד בבית הערב.

אמא אמרה לכלנו: "לכבוד י"ב תמוז ארגנו שעור תורה לנשים, והערב יש גם התועדות לגברים. חשוב מאוד שאבא ואני נשתתף. בשעור שלנו יש אוירה מיוחדת. אנחנו שומעות הרצאה מעניינת, שרות נגינים חסידיים, וטועמות קצת מהכבוד. לכם יש התועדות ומסבות בחידר, בבית הספר ובגן. גם אני צריכה ללכת מדי פעם להתועדות כזו, כדי לקבל כוחות וחזק".

אבא הגיע די מקדם, כדי להספיק לאכל אתנו ארוחת ערב לפני שהוא יוצא להתועדות, ובארוחה דבורי אמרה: "זה לא פיר. גם אנחנו רוצים ללכת להתועדות", ואבא אמר בחידר: "אין בעיה. אפשר להפך את ארוחת הערב להתועדות".

"איך?", שאלה דבורי בפליאה, ואבא ענה: "כבוד יש, משתתפים יש, בואו נשיר נגון ואני אספר לכם ספור חסידי".

פלנו חיכנו. שרנו ביחד, ואבא ספר לנו ספור חסידי מרתק שהשאיר אותנו פעורי פה. כשסימנו לאכל, התארגנו לשנה ונכנסנו למטות, ואז הביביסיטר הגיעה ואבא ואמא יצאו.

למחרת בבקר אמא העירה אותנו בחידר גדול. נטלנו ידים, התלבשנו, ובמטבח חתה לנו הפתעה: שתי צלחות מלאות בעוגיות ועוגות...

"מאיפה זה?", שאלה מושקי, ואמא אמרה: "אספתי לכם קצת כבוד מהשעור, ואחר כך גליתי שגם אבא לא שכח אתכם, והביא גם הוא צלחת מההתועדות שלו. בקצור, יש לכם מבחר עשיר".

"איזה פוף, אמא. תמיד תלכי לשעורים ויכנסים", אמרה מושקי.

"למה, מתוקה? כי את אוהבת עוגיות?", אמא שאלה, ומושקי ענתה: "אני אוהבת עוגיות, אבל אני אוהבת עוד יותר לראות אותך בבקר עם חידר כל כך גדול על הפנים".

נוחם חוכעם

מיתות לפנים

הפנה שלכם, נרדק שלכם

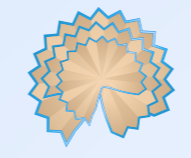
שמוליק ליפשיץ, בני ברק

ישראל חייקין, ירושלים

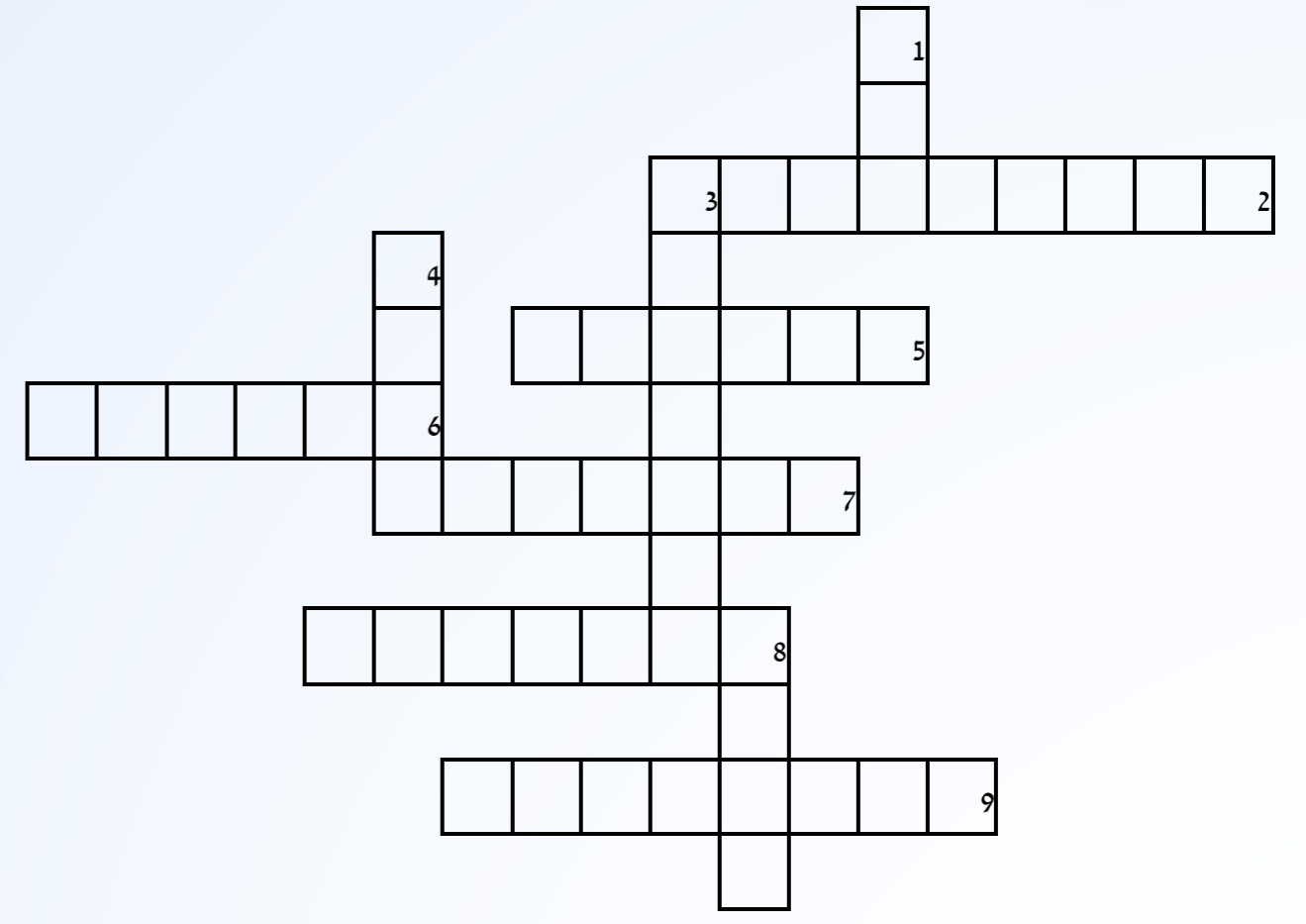
מענדל ווישטט, כפר חב"ד

מגיש: ג'ני אונגר

תשבץ המאסר והגאלה

לפניכם תשבץ ברוח חג הגאלה י"ב תמוז. לפענוח ההגדרות, ממלץ להעזר ב"רשימת המאסר" שכתב הרבי הרי"צ

הגדרות:

מלמעלה למטה: 1. תאר 'קומוניסטי' 3. שמו של אחד החוקרים 4. שמו של הסוהר 8. אחד הפקידים הקומוניסטים	מימין לשמאל: 2. אזור נקבד לדורותיו 5. יום הולדתו של הרבי הרי"צ 6. התאריך בו השתחרר הרבי בפעל 7. הגלות שהמתקה מעשר לשלוש שנים 8. שם העיר סט. פטרבורג בזמן המאסר 9. בית הסוהר בו ישב הרבי הרי"צ

ברכות לצשרות הפנסאים ששלחו פתרונות למדור "טראכט גוט" הזוכה בשבוע שעבר: מנחם מענדל טויבי, ביתר עלית

פתרונות נתן להגיש עד יום שני, ט"ז תמוז
נא לשלוח בכתב כרוז למספר פקס המערכת: 077-470-2736

ארז בנשלהבת

הוא בסדר, אכל הוא
יזדקק לטיפול רפואי...

ארז, אתה שומע אותנו? מה מצבך?

נפצעת, בלך פלא בוזות!

תהיה פריא, ארז, ותחזר בשלום בקרוב!

תקציר
פוחות הבטחון
וההצלה
מחלצים את ארז
מהלהבות

פרק 37

